

Det er vel en alminnelig foreteelse at en stanser litt ved de store milepelene. I ungdommens år ser en da alltid framover: hva venter vi skal komme, hva ønsker vi? Men når en er nådd til en slik milepel som denne, da er det naturlig at en ser seg tilbake. Og i den sykdomsperiode jeg nettopp har gjennomgått er det nettopp det jeg har gjort, det er vel neppe en periode i mitt liv, som ikke har passert revy - jeg har en følelse av at jeg har vært rundt og lagt vandringsstaven ned.

Nettopp idag er det naturlig å minnes, dengang jeg var 20 år var byen min 50 år. I min spesielle krets på Hamar var det ikke så litet av dagens fest som falt på meg med flagg og blomster. Idag er byen min 100 år og jeg 70 - men det vaier neppe ett flagg for meg eller sendes en tanke til meg idag. Jeg er i beste fall glemt.

Og jeg minnes hvordan jeg gjennom årene deltok livlig i byens foreningsliv. Jeg har stiftet flere foreninger, vært formann i mange og har ledet de største sammenslutninger. Jeg var i 15 år formann i Dyrebeskyttelsesforeningen og høstet megen anerkjennelse for mitt arbeid der - i 1945 fikk min viseformann Landsforbundets gullmedalje for foreningens utmerkede arbeid. Vel undt, viseformann.

Jeg har gjennom mange år deltatt i byens forretningsliv gjennom 17 år i en bank. Måtte i 1927 delta i sammenbruddet av min fars gamle forretning i kriseårene dengang. Så bygget jeg i 1927 opp min egen lille forretning med slike ting som interesserte meg og forstod meg litt på. Måtte se på at den gikk tilbake p.g.a. min politiske innstilling.

Jeg deltok i alle år aktivt i politikken, helt fra min tidligste ungdom. Fikk bl.a. være med i sluttkampen om kvinnenes stemmerett. Jeg var jø i det lengste Høyre, var medlem av bystyret og første suppleant til formannskapet. Var formann i Høyrekvinneres Klubb og delegert til Høyres Landsmøte.

Men - så fikk jeg den fortvilte ide, at noe burde gjøres for å avverge de tunge uværsskyer som jeg mente nærmet seg - og så forlot jeg Høyres historie og Høyres linje, som Hambro mente måtte føres ubrutt videre, og jeg sluttet meg til dem som vilde slå et slag for N o r g e. Og hva denne beslutningen førte til, det behøver jeg ikke fortelle om her, det har vi alle fått føle på en eller annen måte.

Helt personlig har det også vært mangt jeg har forsøkt å bygge opp, men desverre med mange, mange nederlag.

No tenker kanskje en og annen av dere, at dette var da en sørgelig nekroløg å komme med på en jubileumsfest. Men jeg har da en mening med det og:

Mon det ikke har sin ganske bestemte grunn når en kan sitte slik bokstavelig talt på sitt livs ruiner og likevel ha ro i sinnet og fred i sin sjel? Jo jeg mener det. Jeg vet ved meg selv at jeg har gått til alle mine oppgaver med de redeligste hensikter og at jeg har kjempet med blanke våpen for det som jeg mente var ærlig og rett. Og så har jeg da den tro, at alt det et menneske legger ned av god vilje og kjærlige tanker, det kan ikke være helt bortkastet ett og annet frø ligger nok igjen ett og annet sted og vil spire og gro selv om det først blir når min aske engang er strødd for alle vinder.

Og enda en ting gir en veldig støtte selv når en står der ribbet for alt, og det er bevisstheten om, at jeg har gode og trofaste venner som deler min skjebne omenn i varierte former. Og det takker jeg dere for som sitter her og jeg sender tankene og takken videre til de mange mange andre som føler og tenker som vi.

La oss aldri glemme, at det allerstørste aktivum vi har fått beholde det er nettopp dette vennskapet og den samfølelsen som binder oss sammen. La oss ikke i tretthet og motløshet komme i skade for å ødelegge denne umistelige verdien vi har igjen.

Og trass i denne lange traurige nekrologen over meg selv vil jeg tilslutt konsentrere hva jeg mener i Nils Collett Vøgts ord:

Ser du deg tilbake, da er farten endt

gå hjem og legg deg - slå itu din lyre.

Men jeg vet ett som ennå gjør meg spent:

Det siste, store, rare eventyret.

En skål for vårt vennskap og for det siste store eventyret som for oss alle heter

æresoppreisning.